

Vară

Lucian Blaga

La orizont-departe-fulgere fără glas
zvâcnesc din când în când
ca niște lungi picioare de păianjen-smulse
din trupul care le purta.

Dogoare.

Pământu-ntreg e numai lan de grâu
și cantec de lăcuste.

În soare spicele își âin la sân grăunțele
ca niște prunci ce sug.
Iar timpul își întinde leneș clipele
și ațipește între flori de mac.
La ureche-i țârâie un greier.